

(σελ.144)

[...] Φτάσαμε στην Πλατεία Εγκλίζ, μπροστά από τον σταθμό του μετρό. Κι εκεί, τώρα που δεν έχω να χάσω τίποτα, μπορώ να το πω: ένιωσα, για μοναδική φορά στην ζωή μου, τι είναι η Αιώνια Επιστροφή. Μέχρι τότε προσπαθούσα να διαβάσω κείμενα σχετικά με το θέμα, με τον ζήλο του αυτοδίδακτου. Ήταν λίγο πριν κατέβουμε την σκάλα του σταθμού του μετρό Εγκλίζ Οτέιγ. Γιατί σ' αυτό το μέρος; Δεν έχω ιδέα, ούτε έχει σημασία. Έμεινα ακίνητος για μια στιγμή και της έσφιξα το μπράτσο. Ήμαστε εκεί, στην ίδια θέση, προ αμνημονεύτων χρόνων, και τη βόλτα μας στο Οτέιγ την είχαμε ήδη κάνει σε χιλιάδες προηγούμενες ζωές μας. Δεν χρειαζόταν να κοιτάξω το ρολόι μου. Ήξερα ότι ήταν μεσημέρι.